

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 452/2024-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] zastúpeného AK | AK s. r. o., Suché mýto 6, Bratislava, proti uzneseniam Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 38Ek/695/2022 z 29. júla 2022 a sp. zn. 38Ek/695/2022 z 3. januára 2023 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 20. februára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „exekučný súd“) sp. zn. 38Ek/695/2022 z 29. júla 2022 (ďalej aj „napadnuté uznesenie z 29. júla 2022“) a sp. zn. 38Ek/695/2022 z 3. januára 2023 (ďalej aj „napadnuté uznesenie z 3. januára 2023“). Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť, vec vrátiť na ďalšie konanie a domáha sa náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že po tom, ako Okresný súd Námestovo (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 1P/126/2014-152 z 18. januára 2016 rozviedol manželstvo medzi sťažovateľom a [REDACTED] (ďalej len „oprávnená“), došlo medzi sťažovateľom a oprávnenou v konaní o vyporiadanie BSM po rozvode manželstva k uzavretiu zmluvy, ktorý bol schválený uznesením okresného súdu č. k. 2C/3/2018-443 z 24. novembra 2021 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“). Uznesením okresného súdu bola nehnuteľnosť (v hodnote 98 600 eur) – rodinný dom [REDACTED] (v ktorom sťažovateľ býva s 3 deťmi, ktoré mu boli po rozvode manželstva zverené do jeho osobnej starostlivosti), prikázaná

do výlučného vlastníctva sťažovateľa. Sťažovateľ sa tiež stal poberateľom zostatku úveru (vo výške 10 051,67 eur) vedeného v Štátnom fonde rozvoja bývania, zostatku úveru (vo výške 9 302,54 eur) vedeného v Prvej stavebnej sporiteľni, ako aj zostatku úveru vedeného v Prima banke, a. s. (vo výške 3 523,72 eur). Zároveň ním bolo schválené, že sťažovateľ je povinný zaplatiť oprávnenej na vyrovnanie podielu sumu 35 000 eur, pričom sťažovateľovi bolo povolené splácať ju v splátkach. Prvú splátku bol sťažovateľ povinný vyplatiť oprávnenej v sume 2 000 eur v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto uznesenia, druhú splátku v sume 3 000 eur bol povinný vyplatiť do 31. januára 2022 a tretiu splátku v sume 30 000 eur do 31. mája 2022 s tým, že v prípade neuhradenia čo i len jednej splátky v určenej výške a v určenom čase sa stane splatným celý dlh. Uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť (a vykonateľnosť vo vzťahu k výrokom o povinnosti sťažovateľa zaplatiť oprávnenej vyrovnanie podielu a o určení splátok) 29. novembra 2021.

3. Sťažovateľ prvú splátku (v sume 2 000 eur) uhradil 23. decembra 2021, teda 9 dní po uplynutí lehoty na uhradenie prvej splátky. Uhradil ju na bankový účet [REDAKOVANÉ] (manžela oprávnenej), pretože z tohto účtu na jeho účet prichádzalo výživné na deti (plnil tak bez predchádzajúcej dohody či informácie od oprávnenej). Následne na tento účet 12. januára 2022 uhradil aj druhú splátku.

4. Oprávnená 8. marca 2022 podala na exekučný súd návrh na vykonanie exekúcie zvyšku pohľadávky v sume 30 000 eur proti sťažovateľovi. Sťažovateľ uviedol, že ide o šikanózne konanie zo strany oprávnenej kvôli ich trvalo rozvrátenému vzájomnému vzťahu. Poverením zo 4. apríla 2022 exekučný súd poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora (exekúcia vedená pod sp. zn. 075EX 269/22). Upovedomenie o začatí exekúcie bolo sťažovateľovi doručené 8. apríla 2022. Sťažovateľ podal súdnemu exekútorovi návrh na zastavenie exekúcie, ktorý bol exekučnému súdu postúpený 26. apríla 2022. O tomto návrhu exekučný súd rozhodol napadnutým uznesením z 29. júla 2022 (vydaným vyšším súdnym úradníkom), ktorým návrh na zastavenie exekúcie zamietol.

5. V napadnutom uznesení z 29. júla 2022 exekučný súd (vyšším súdnym úradníkom) poukázal na to, že sťažovateľ doručil návrh na zastavenie exekúcie súdnemu exekútorovi v posledný možný deň zákonnej lehoty na jeho podanie a vo vzťahu k jeho zamietnutiu následne argumentoval tým, že dôkazné bremeno týkajúce sa tvrdení uvedených v návrhu zaťažuje výlučne povinného (sťažovateľa). Poukázal na to, že po preskúmaní veci dospel k záveru, že sťažovateľ si ku dňu začatia exekúcie povinnosť uvedenú vo výroku exekučného titulu nesplnil. Po zhrnutí teórie o zániku záväzku vo vzťahu k danej veci k tvrdeniu sťažovateľa o neposkytnutí mu súčinnosti oprávnenou v dôsledku neoznámene čísla bankového účtu argumentoval tým, že plnenie prostredníctvom bezhotovostnej platby je len jedným zo spôsobov realizácie splnenia dlhu, že splniť uloženú povinnosť je možné rôznymi spôsobmi (v hotovosti k rukám oprávnenej, bezhotovostne prostredníctvom poskytovateľa platobných služieb, prostredníctvom poštového podniku a pod.). Exekučný súd však sťažovateľovi dal do pozornosti aj § 568 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého nastávajú účinky splnenia záväzku, ak jeho predmet dlžník uloží do notárskej úschovy na účely splnenia záväzku, pričom vynaložené potrebné náklady s tým spojené znáša veriteľ. Poukázal pritom na to, že nie je možné vylúčiť situácie, keď k reálnemu splneniu dlhu nemôže dôjsť z dôvodov na strane veriteľa, preto zákon umožňuje dlžníkovi uložiť predmet plnenia do notárskej úschovy s účinkami splnenia dlhu (tzv. solučná úschova). Preto neprijal ako relevantné tvrdenia sťažovateľa o neposkytnutí súčinnosti oprávnenou, pretože

sťažovateľ mal možnosť realizovať svoju povinnosť aj iným spôsobom ako bezhotovostnou platbou na účet oprávnenej tak, aby sa nedostal do omeškania s plnením prvej splátky v zmysle exekučného titulu, čo spôsobilo, že jeho dlh sa stal celý splatným. Dodal, že sťažovateľ v konaní nepreukázal a ani netvrdil, že by túto povinnosť podľa exekučného titulu realizoval niektorým z uvedených spôsobov a zo strany oprávnenej by súčasne došlo k bezdôvodnému odopretiu prijatia riadne ponúknutého plnenia. Výslovne poukázal na to, že ak mal sťažovateľ za to, že zo strany oprávnenej nebola poskytnutá súčinnosť potrebná na splnenie dlhu, mohol využiť práve inštitút tzv. solučnej úschovy podľa § 568 Občianskeho zákonníka, čo však rovnako sťažovateľ nepreukázal a ani netvrdil. Za nepreukázané označil aj tvrdenie sťažovateľa, že na účel splnenia si svojej povinnosti, resp. zistenia rozhodných skutočností na účel splnenia si povinnosti dvakrát bezúspešne navštívil v práci oprávnenu. Preto neprijal ani námietku sťažovateľa o nedostatku vykonateľnosti exekučného titulu. K argumentu sťažovateľa, že v dôsledku vedeného exekučného konania si nemôže vybaviť hypotekárny úver na splatenie poslednej splátky, exekučný súd uviedol, že oprávnená nemá žiadnu právnu povinnosť pomáhať sťažovateľovi ako povinnému získať finančné prostriedky, aby mohol svoj dlh v peniazoch splniť. S poukazom na uvedené skonštatoval, že podanie návrhu oprávnenu na vykonanie exekúcie nie je možné považovať za zjavné zneužitie práva ani za konanie v rozpore s dobrými mravmi.

6. Proti napadnutému uzneseniu z 29. júla 2022 sťažovateľ podal sťažnosť, ktorú exekučný súd (sudcom) zamietol ako nedôvodnú. Sudca v napadnutom uznesení okrem iných poukázal aj na § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí. Uviedol, že skutkový stav v napadnutom uznesení bol vyšším súdnym úradníkom zistený správne, z takto zisteného skutkového stavu bol vyvodený správny právny záver, ktorý bol náležitým spôsobom odôvodnený. Vo vzťahu k obsahu sťažnosti sťažovateľa poukázal na koncentračnú zásadu podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, že pri rozhodovaní súdu o návrhu povinného na zastavenie exekúcie (ako aj o sťažnosti povinného) sú podstatné tie právne skutočnosti, ktoré sťažovateľ uviedol v návrhu na zastavenie exekúcie a nastali do dňa podania tohto jeho návrhu. Prípadné ďalšie tvrdenia reagujúce na vyjadrenie oprávnenej, príp. uvedené iba v sťažnosti, sú pre rozhodovanie súdu irelevantné.

7. Sťažovateľ zároveň v závere ústavnej sťažnosti (mimo petitu) navrhol, aby ústavný súd uložil povinnosť exekučnému súdu a súdnemu exekútorovi dočasne sa zdržať vykonávania exekúcie (vedenej na základe uznesenia okresného súdu č. k. 2C/3/2018-443 z 24. novembra 2021).

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutým uzneseniam namieta, že exekučný súd sa v nich dostatočne nevysporiadal s jeho námietkami, že ide o nejasné rozhodnutia bez vyčerpávajúceho odôvodnenia. Argumentoval, že sa s včasným plnením prvej splátky omeškal len kvôli neposkytnutiu súčinnosti oprávnenu, ktorá s ním od ukončenia rozvodového konania nekomunikovala (tvrdil, že nedisponoval jej telefónnym číslom a nevedel, kde býva, pričom vedel, že nemá ani vlastný bankový účet). Dodal, že sa snažil zistiť, na aký bankový účet má plniť splátky a že z opatrnosti

23. decembra 2021 plnil na účet manžela oprávnenej. Uviedol, že konanie oprávnenej (podanie návrhu 8. marca 2022 na vykonanie exekúcie zvyšku pohľadávky v sume 30 000 eur) považuje za šikanózne a za zjavné zneužitie práva, pretože vzhľadom na jeho predchádzajúce konanie mohla očakávať, že táto splátka bude zaplatená riadne a včas. Doplnil, že preukázal, že sa od januára roku 2022 snažil získať hypotekárny úver na splnenie tohto svojho záväzku, banka mu však hypotekárny úver odmietla poskytnúť práve z dôvodu podaného návrhu na vykonanie exekúcie. Vo vzťahu k obojm napadnutým uzneseniam namieta, že sa exekučný súd nedostatočne vysporiadal s neposkytnutím súčinnosti oprávnenu a s možnosťami sťažovateľa plniť oprávnenej, ako ani s jeho argumentáciou o zjavnom zneužití práva oprávnenu a o jej konaní v rozpore s dobrými mravmi. Tiež, že exekučný súd v napadnutom uznesení z 3. januára 2023 len stroho skonštatoval, že v napadnutom uznesení z 29. júla 2022 bol správne zistený skutkový stav a z neho bol vyvodený správny právny záver, že sa k jeho argumentácii nevyjadril. Na záver argumentuje, že exekučný súd si zákonné ustanovenia týkajúce sa vykonateľnosti rozhodnutí vyložil prísne formálne, že tým bol tiež obmedzený v užívaní a dispozícii s vlastným majetkom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami exekučného súdu.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením z 29. júla 2022:

10. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavných sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na princípe subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy). Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne ústavnú sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie. Z uvedeného vyplýva, že v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu. Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, ktorých porušenie sa namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 229/2022).

11. Ako vyplýva z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh, sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu z 29. júla 2022 sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté napadnutým uznesením z 3. januára 2023 (ktorým bola jeho sťažnosť zamietnutá). Sťažovateľ teda mal vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu k dispozícii právny prostriedok na ochranu svojich práv, ktorý aj využil.

12. Zároveň aj zo samotného znenia § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov

(ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vyplýva, že ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. S poukazom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu napadnutým uznesením z 3. januára 2023:

13. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné. O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 255/2024).

14. Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že neodmysliteľnou súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (m. m. I. ÚS 167/2020). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 57/2019). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

15. Úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či exekučný súd napadnutým uznesením z 3. januára 2023 nevybočil zo zákonného rámca, teda či ústavne konformným spôsobom posúdil sťažovateľom predložené argumenty, o ktoré opieral svoju žiadosť o zastavenie exekúcie, a to aj s poukazom na už uvedené východiská a možnosti ústavného prieskumu. Zároveň ústavný súd pripomína, že pri posudzovaní otázky, či mohli byť napadnutým uznesením z 3. januára 2023 porušené sťažovateľom namietané práva, je potrebné zohľadniť aj obsah (odôvodnenie) napadnutého uznesenia z 29. júla 2022 vydaného vyšším súdnym úradníkom, s ktorým sa sudca stotožnil a v zásade odkázal na jeho závery. V tejto súvislosti poukazuje aj na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného konania (m. m. I. ÚS 441/2019) a obdobne ho možno aplikovať aj na rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka a rozhodnutie sudcu o sťažnosti.

16. Po preskúmaní napadnutého uznesenia z 3. januára 2023 v spojení s napadnutým uznesením z 29. júla 2022 ústavný súd dospel k záveru, že posúdenie veci zo strany exekučného súdu

je ústavne udržateľné, nenesie znaky zjavnej svojvôle či že by jeho vydaním došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

17. Pretože je sťažovateľovi odôvodnenie tak napadnutého uznesenia z 3. januára 2023 (vydaného sudcom), ako aj napadnutého uznesenia z 29. júla 2022 (vydaného vyšším súdnym úradníkom) dostatočne známe, ústavný súd ho (ich) nebude na tomto mieste podrobnejšie rozoberať a bližšie rozvádzať ich jednotlivé závery. Tie sú v podstatnom uvedené aj v bodoch 5 a 6 tohto uznesenia. Na ako kľúčový argument exekučného súdu možno poukázať na skutočnosť, že sťažovateľ mal bezpochyby možnosť svoju povinnosť splniť formou plnenia do notárskej úschovy s účinkami splnenia dlhu (tzv. solučná úschova). Za situácie, keď v rozhodnutí exekučného súdu nebol stanovený presný spôsob plnenia, bolo na sťažovateľovi, aby si splnil povinnosť plniť jemu (najviac) vyhovujúcim spôsobom, ktorým by predišiel prípadnej hrozbe uplatnenia následkov omeškania s plnením (prvej) splátky, teda splatnosti celého záväzku a s tým súvisiacimi následkami (a to aj ak sťažovateľ nevedel, kde oprávnená býva). Exekučný súd zároveň uviedol, že sťažovateľ nepreukázal a ani netvrdil, že by sa usiloval o splnenie záväzku niektorým z alternatívnych spôsobov mimo prevodu na bankový účet (navyše za situácie, keď, ako vyplýva z uznesenia okresného súdu, bol v danej fáze konania aj riadne zastúpený advokátom, s ktorým mohol a mal konzultovať pre neho najvýhodnejší spôsob splnenia povinnosti voči oprávnenej). S poukazom na to preto podľa ústavného súdu nie je možné akceptovať ani námietku o šikanóznom konaní zo strany oprávnenej.

18. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 256/2024). Ani skutočnosť, že sa sťažovateľ s názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (I. ÚS 113/2022).

19. Ústavný súd preto konštatuje, že za protiústavné je možné považovať len rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (m. m. III. ÚS 109/2021). K takému záveru však v tejto veci nedospel, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu práva vlastníť majetok napadnutým uznesením z 3. januára 2023:

20. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zároveň namietal aj porušenie základného práva vlastníť majetok garantovaného čl. 20 ods. 1 ústavy. „Článkom 20 ods. 1 ústavy sa vlastníčkovi priznáva len ochrana majetku, ktorý nadobudol v súlade s platným právnym poriadkom.“ (PL. ÚS 33/95) „Tento článok ústavy nevyhlasuje za základné ľudské právo vlastníctvo samotné, ale právo byť vlastníkom, t. j. právo nadobúdať vlastníctvo. Vztahuje sa na štátnych občanov Slovenskej republiky, cudzincov, právnické osoby slovenské i zahraničné a aj štát. Výklad tohto ustanovenia

však neznamená, že každý má právo vlastníť akýkoľvek majetok... Uvedené ustanovenie ústavy treba vykladať tak, že každý má právo vlastníť majetok, ktorý ústavou alebo zákonom Slovenskej republiky nie je z tohto vlastníctva vylúčený.“ (PL. ÚS 38/95).

21. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že z napadnutého uznesenia nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, preto odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť aj v tejto časti.

22. Ústavný súd na úplný záver zároveň k požiadavke sťažovateľa týkajúcej sa uloženia povinnosti exekučnému súdu a súdnemu exekútorovi dočasne sa zdržať vykonávania exekúcie (vedenej na základe právoplatného a vykonateľného uznesenia okresného súdu č. k. 2C/3/2018-443 z 24. novembra 2021) uvádza, že uvedené bral len ako súčasť jeho argumentácie (nežiadal o to ani v rámci samotného petitu ústavnej sťažnosti). Zároveň vzhľadom na znenie § 130 zákona o ústavnom súde poukazuje na to, že jeho žiadosť sa týkala rozhodnutia, ktoré ani v tejto ústavnej sťažnosti nenapádal a ústavný súd sa ani nestotožnil s jeho argumentáciou o „rozširujúcom“ uplatnení tohto ustanovenia na prejednávajúcu vec. Navyše, v okolnostiach danej veci (vzhľadom na dôvody odmietnutia) by ani nebolo opodstatnené „prípadne“ vyhovieť tejto žiadosti sťažovateľa.

23. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 21. augusta 2024

Miloš Maďar
predseda senátu